ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GABRIEL FAURE

Η ΦΡΙΚΤΗ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

ΡΓΑ καὶ θλιμμένα ἀπλωνόταν τὸ φθινοπωρινὸ βράδυ.

Ὁ Ζὰν περπατοῦσε ἔξαλλος, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ κήπου, ὁ ὁποῖος περιέβαλε τὸ ἐξοχικό του σπίτι.

—Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, ψιθύριζε, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ μάθω. Καλύτερα νὰ βεβαιωθῶ παρὰ ν' ἀμφιβάλλω καὶ νὰ βασανίζουμαι ἔτσι. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἔχω μὰ ἀπόδειξι. Θεέ μου !... Πόσο ὑποφέρω !... Πόσο πονῶ !... Ἄχ, ἂς μὴν ἦταν ἀλήθεια, Θεέ μου !... Ἂς μὴν ἦταν ἀλήθεια...

Ἦταν τώρα ἀρκετὸς καιρὸς ποὺ ὁ Ζὰν ἐλάβαινε διάφορα ἀνώνυμα γράμματα, στὰ ὁποῖα τοῦ ἔγραφαν, ὅτι κάθε βράδυ, ὅταν αὐτὸς ἀπουσίαζε στὴν πόλι γιὰ ὑποθέσεις του, ἕνας ἄγνωστος νέος ἔμπαινε μέσα στὸν κῆπο, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ πηδοῦσε στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ταράτσας.

Στὶς ἀρχὲς ὁ Ζὰν δὲν ἔδωσε σημασία στὰ γράμματα αὐτά. Πῶς ἦταν δυνατὸν ἡ γυναῖκα του, ἡ λατρευτή του Ρίτα, ἡ ὁποία τὸν ἀγαποῦσε ὅπως καὶ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ γάμου τους, πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ εἶνε τόσο ὑποκρίτρια, τόσο ἐλεεινή ;...

Πῶς μποροῦσε ποτὲ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τὴ θεωροῦσε τόσο ἀγνὴ καὶ τόσο τίμια, πῶς μποροῦσε νὰ εἶνε ἄπιστη ;... Τὰ τρυφερὰ λόγια ἀγάπης καὶ τοὺς ὅρκους ποὺ τοῦ ἔλεγε, πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ τὰ λέη καὶ σ' ἕναν ἄλλο ;...

Ἄ, ὄχι, ὄχι, δὲν ἦταν δυνατὸν αὐτό. Ἦταν ψέμμα... Ἦταν φριχτὸ ψέμμα... Ἡ Ρίτα ἦταν ἀγνή, καὶ πιστή, ἦταν ἄμεμπτη. Ἐξ ἄλλου, ὅλα τὰ ἀνώνυμα γράμματα ποὺ ἐλάβαινε ὁ Ζὰν προεξχόντουσαν, ὅπως ἔδειχνε ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας, ἀπὸ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἀπὸ κάποια γυναῖκα.

Τόση κακία, τόση μοχθηρία καὶ ἀνανδρία δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ προέρχωνται πράγματι ἀπὸ τὴ μαύρη ψυχὴ μιᾶς γυναίκας ἡ ὁποία ζήλευε τὴ Ρίτα, κι' ἐπιθυμοῦσε τὴν καταστροφή τῆς εὐτυχίας της. Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ καταλάβη κανεὶς αὐτό...

Κι' ὅμως, σιγὰ-σιγά, ἡ ἀμφιβολία, σὰν ἕνα δηλητήριο ποὺ σκοτώνει ἀργὰ-ἀργά, σταγόνα πρὸς σταγόνα, ἀλλ' ἀσφαλῶς, κυρίευε τὴν ψυχὴ τοῦ Ζάν, φαρμάκωσε τὴν ὕπαρξί του ὅλη.

Ἂν ἀληθινά, τὸν ἀπατοῦσε ἡ Ρίτα ; Ἄν, μολονότι φαινόταν τόσο ἀθῶα, ἦταν μιὰ ὑποκρίτρια, μιὰ παληογυναῖκα ;...

Πῶς θὰ μποροῦσε ὁ Ζὰν νὰ βεβαιωθῆ γι' αὐτό ; Ἔπρεπε, τέλος πάντων, νὰ βεβαιωθῆ, νὰ ἔχη μιὰ ἀπόδειξι... Καὶ θὰ τὴν εἶχε...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ Ζὰν ἀποχαιρέτησε τὴ Ρίτα, λέγοντάς της ὅτι ἦταν ἀναγκασμένος νὰ μείνη στὴν πόλι ἐπὶ δυὸ μέρες τουλάχιστον γιὰ μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεσί του.

Ἡ Ρίτα εἶχε δακρύσει καθὼς τὸν φιλοῦσε καὶ τὸν ἀποχαιρετοῦσε. Κι' ὁ Ζὰν δεχόμενος τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια της, σκεφτόταν : «Ἄραγε εἶνε ἀληθινὰ τὰ δάκρυά της, κλαίει γιατί φεύγω, ἢ κλαίει ἀπὸ χαρά, μὲ τὴ σκέψι ὅτι θὰ εἶνε ἐλεύθερη ἐπὶ δυὸ μέρες καὶ ὅτι...»

Ὦ τρομερὴ ἀμφιβολία, φριχτὴ ὑποψία !...

Ὁ Ζὰν ἔφυγε. Πέρασε ὁλόκληρη τὴ μέρα μὲ φίλους του, καὶ τὴ νύχτα, ἀργά, γύρισε στὴν ἐξοχή, στὸ σπίτι του, καὶ τρύπωσε στὸν κῆπο. Κρύφτηκε ἐκεῖ ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς πυκνοὺς ἀνθισμένους θάμνους. Ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν εἶδε φῶς στὸ δωμάτιο τῆς Ρίτας. Ὕστερα εἶδε τὴ γυναῖκα του ν' ἀνοίγη τὸ παράθυρο καὶ νὰ κυττάζη γιὰ μερικὲς στιγμὲς στὸν κῆπο. Ἔπειτα μπῆκε πάλι μέσα γιὰ νὰ γδυθῆ καὶ νὰ κοιμηθῆ ἴσως καὶ σὲ λίγο τὸ φῶς ἔσβυσε. Μὰ ἡ Ρίτα δὲν εἶχε πλαγιάσει. Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ξαναφάνηκε πάλι στὸ παράθυρο μὲ λυμένα τὰ ὡραῖα της μαλλιὰ καὶ πεσμένα στοὺς ὤμους της.

Στάθηκε μιὰ στιγμὴ στὸν ἐξώστη καὶ ξαναμπῆκε μέσα.

Ποῦ εἶχε πάει ; Τί νάκανε ἄραγε τὴ στιγμὴ αὐτή ; Περίμενε τὸ φίλο της ; Ποιὸς ἦταν ; Τὸν ἀγαποῦσε πολύ ; Ὤ, βέβαια, κάποιον περίμενε. Ἀλλοιῶς δὲν θάφινε τὸ παράθυρο ἀνοιχτό, αὐτὴ ποὺ ἦταν τόσο δειλὴ τὴ νύχτα. Ἄχ, πόσο ἤθελε ὁ Ζὰν νὰ ἰδῆ ποιὸς ἦταν ὁ φίλος της. Πῶς λαχταροῦσε νὰ ἰδῆ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ τοῦ κλέβει τὴν τιμή του καὶ τὴν εὐτυχία του.

Ἡ ὧρες περνοῦσαν καὶ κανεὶς δὲν φαινόταν. Μεσάνυχτα χτύπησαν. Ὁ Ζὰν σηκώθηκε καὶ κάθησε σ' ἕναν πέτρινο πάγκο. Εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του. Τ' αὐτιά του βούζαν.

Ἄξαφνα μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του. Τὴν ἀπόδειξι ποὺ ζητοῦσε θὰ τὴν εἶχε ἀμέσως, καὶ μάλιστα μιὰ ἀπόδειξι ἀναμφισβήτητη. Τί ἀνόητος ποὺ ἦταν νὰ μὴ τὸ σκεφθῆ ἀπὸ πρίν !

Ὁ οὐρανὸς εἶχε σκεπαστεῖ τώρα μὲ σύννεφα. Ἡ νύχτα ἦταν κατάμαυρη. Ἦταν ἀδύνατον νὰ διακρίνη κανεὶς ἕνα πρόσωπο μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι. Κι' ὁ Ζάν, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἔβαλε τὸ σχέδιό του σ' ἐνέργεια. Πῆγε σιγὰ-σιγὰ ὥς τὸ σπίτι, κι' ἀνέβηκε, χωρὶς νὰ κάνη θόρυβο, στὸ χαμηλὸ ἐξώστη ὅπου βρισκόταν τὸ δωμάτιο τῆς Ρίτας.

Κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὴν διέκρινε νὰ κοιμᾶται, ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι. Κοιμόταν ! Γιατί ;... Θὰ τὴν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος ἴσως ἐνῶ περίμενε τὸ φίλο της.

Ὁ Ζὰν ἔβηξε ἐλαφρά. Ἡ Ρίτα θ' ἄκουγε τὸ σύνθημα, θὰ νόμιζε πὼς ἦταν ὁ φίλος της, καὶ θὰ τὸν φώναζε μὲ τὸνομά του. Ἔτσι ὁ Ζὰν θὰ μάθαινε τέλος. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά.

—Ἐγὼ εἶμαι, Ρίτα ! ψιθύρισε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη.

Ἡ Ρίτα ξύπνησε.

Ὁ Ζὰν ἀγωνιῶντας περίμενε ν' ἀκούση τ' ὄνομα ποὺ θὰ πρόφεραν τὰ χείλη τῆς γυναίκας του.

Μὰ δὲν ἄκουσε, παρὰ μιὰ κραυγὴ τρόμου, ὕστερα ἡ λάμψις ἑνὸς πυροβολισμοῦ ἄστραψε ἐμπρός του καὶ σωριάστηκε κάτω νεκρός !...

Στὸν κρότο τοῦ πυροβολισμοῦ καὶ στὶς φωνὲς τῆς Ρίτας ἔτρεξαν οἱ ὑπηρέτες. Ἀναψαν τὸ φῶς.

Ἡ Ρίτα ἐγήκε στὸν ἐξώστη μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά. Ποιὸν εἶχε πυροβολήσει ; Κανένα νυκτοκλέπτη, ἀσφαλῶς. Ἄξαφνα τὸ βλέμμα της ἔπεσε πάνω στὸ Ζάν. Ἔτσι καθὼς ἦταν ὕπτιος τὸν γνώρισε ἀμέσως. Ἀφθονο αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὸ στῆθος του...

Ἡ κακότυχη γυναῖκα ρίχτηκε ἀπάνω του κλαίγοντας ἀπελπισμένα. Εἶχε σκοτώσει τὸν ἄνδρα της, τὸ λατρευτό της Ζάν !... Ἦταν τρομερό, τρομερό !... Καμμιὰ ὑποψία δὲν περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό της γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἐπιστροφὴ τοῦ ἀνδρός της καὶ τὴν παρουσία του στὸν ἐξώστη. Τὸ μυαλό της γύριζε, θρηνοῦσε ἀπελπισμένα :

—Ζάν !... Ἀγάπη μου !... Συχώρεσέ με... Συχώρεσέ με !...

Ἄξαφνα ἀντίκρυσε πλάϊ της τὸ περίστροφο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε πυροβολήσει τὸ σύζυγό της. Τὸ ἄρπαξε μὲ μανία καὶ πρὶν οἱ ὑπηρέτες προφτάσουν νὰ τὴν ἐμποδίσουν, στήριξε τὴν κάννη του στὴν καρδιά της καὶ πυροβόλησε... Ἡ σφαῖρα τῆς τρύπησε τὴν καρδιά. Ἕνας ρόγχος βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ σωριάστηκε πάνω στὸ πτῶμα τοῦ ἀνδρός της !...

Ἡ ὧρες περνοῦσαν καὶ κανεὶς δὲν φαινόταν...

Κι' ἔβαλαν ἀμέσως σὲ ἐφαρμογὴ τὴ συμβουλὴ τοῦ Ἀλβανοῦ, ἀλλὰ καὶ πάλι χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα...

Οἱ νησιῶτες, μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀποτυχίες, τὰ εἶχαν χάσει πειὰ καὶ δὲν ἤξεραν ποιὸν ἅγιο νὰ ἐπικαλεσθοῦν γιὰ νὰ πάψουν τὰ βάσανά τους, ὅταν ἔξαφνα, μιὰ μέρα, γενικὴ βοὴ σηκώθηκε σὲ ὅλη τὴν πόλι τῆς Μυκόνου. Εἶχε ἀποφασιστεῖ, ὅπως μάθαμε, νὰ καῆ ὁ βρυκόλακας ὁλόκληρος.

Ἂν γινόταν αὐτό, ἔλεγαν οἱ Μυκονιάτες, ὁ Τρισκατάρατος δὲν θὰ εἶχε πειὰ ποῦ νὰ χωθῆ.

Ἦταν ἀνάγκη λοιπὸν νὰ καταφύγουν στὸ τελευταῖο αὐτὸ μέσον, γιατί ἐξ αἰτίας τοῦ ζωντανοπεθαμμένου ἐκινδύνευνε νὰ ρημάξη ὅλο τὸ νησί, ἀφοῦ μερικὲς ἀπὸ τὶς εὐπορώτερες οἰκογένειες ἔφυγαν καὶ ἄλλες ἑτοιμάζονταν νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά τους, μεταναστεύοντας σὲ ἄλλα νησιὰ τῶν Κυκλάδων, ποὺ δὲν εἶχαν βρυκόλακες !...

Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ μὴ διστάσουν καθόλου. Καὶ τὴν ἴδια νύχτα, σὲ μιὰν ἔρημη ἀκρογιαλιὰ τοῦ νησιοῦ ἐμάζεψαν ἄφθονα ξύλα, ἀγκάθια, κατράμι, ἄναψαν μιὰ γιγαντιαία φωτιὰ καὶ μὲ ψαλμωδίες καὶ ἐξορκισμοὺς μετέφεραν ἐκεῖ τὸ πτῶμα τοῦ βρυκόλακα καὶ τὸ ἔρριξαν στὴ φωτιά !...

Εἴμαστε παρόντες, λέει ὁ Τουρνεφόρ, στὴ μακάβρια αὐτὴ σκηνή. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή, χειμωνιάτικη, Πρωτοχρονιὰ τοῦ ἔτους 1701. Ἡ γιγάντια φωτιὰ ἔριχνε κόκκινες ἀνταύγειες στὸ Αἰγαῖο, τὰ ξύλα ἔτριζαν, καὶ στὴν ἀτμόσφαιρα σκορπίζονταν μιὰ ἀπαίσια ὀσμὴ καιομένης πίσσας καὶ ψηνομένων σαρκῶν...

Γρήγορα τὸ πτῶμα ἔγινε στάχτη, κι' ὁ ἄνεμος τὴ σκορποῦσε στὴ θάλασσα...

Ἐγυρίσαμε στὴν πόλι. Ἦσαν ὅλοι εὐχαριστημένοι, σὰν νὰ εἶχε φύγει ἕνας βραχνᾶς ἀπὸ τὸ στῆθος τους.

—Ὁ Σαταν̃ᾶς τὴν ἔπαθε γιὰ καλὰ τὴ φορὰ αὐτή ! ἔλεγαν.

Ξαναγύρισαν ὅλοι στὰ σπίτια τους, καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἀκούστηκε κανένα παράπονο γιὰ τὸ βρυκόλακα. Οἱ Μυκονιάτες ἔπιναν πειὰ εὐχαριστημένοι τὸ γλυκόπιοτο κρασί τους καὶ τραγουδοῦσαν σατυρικὰ τραγούδια ποὺ γελοιοποιοῦσαν τὸ βρυκόλακα» !...